

Nagy Márta Júlia

„ÉS VOLT, AKI IMÁDOTT”

Meghajlok, mint a szalmaszál:
Ugyanaz a szellő rezget, mint
Az öreg nyárfát: ha lenne nyájam,
Amit őriznék, biztosan lesne egy uraság;
Kunkori orr, sanda szemek, homlokán
Ezer redő: az összes szeméremajak barázdája,
Amit saját földjeként szántott.
Billogot vésett belé az összes szív,
Amivel labdázott, aztán átdobta
A kerítésen, ki tudja, hol landoltak.
Most épp fátyolos, hűs idő van:
Még csak les, mikor jövök ki a fa mögül.

Besüppedek, mint a szénaboglya,
Arany kóc, amire göndör birkát fektettek:
Nyárfavatta-havazás, és a lugasok harsány zöldje,
Összeaszott fenyők korma, nap parazsa.
Fekszem, fölöttem haragos felhők vonulnak:
Minden arc egy mérgező virág.
Alkonyatkor fellángol a hajam,
Vörös arany lesz, és majdnem szép vagyok.

Milyen hamvas és kócos, épp, mint
Akit el kell hordani a tél csillagai alá,
Hogy felavassák, mert sztaniolfényű
Az összes hazugság, és átláthatatlan,
Mint egy tükörterem. A szerelmem voltál,
De ma már csak rozsdaszín árnyad fogja
A kezem, ha bezárt vidámparkunkba szököm,
Becsap és kinevet a tükör és a terem.
A tökéletes közönyig kínoztál, uram.
Nekem mindegy, mit parancsolsz,

Mennyire gyűlölsz, vagy veszel semmibe:
Kisebb helyet foglalasz a döglött ebihalnál.

A húgom arca vörös, mint a rák,
És a Bodrog-part bűzlik a halgyomortól:
A belek kacskaringója szerpentinné
Püffedt, és kokárdavirágként lángolt a nap.
Eltévedtünk, apa. Kár, hogy te nem iszol:
Normál családfő fröccsözni menekül.

Apa úszni tanít, meg a hegyek nevére;
Én meg csak jégkrémet akarok,
De nincs rá pénz. Apa imádja a kökényt,
Azt mondja, szedünk, de várunk kell őszig.
Ha gyümölcsökről beszélek, azóta is
Október felhőzi a homlokom.

Apa, engem les egy kancsal uraság,
Pont a nyárfa mögül, ahol letettük
A biciklinket. Épp olyan fekete a szeme,
Amilyen kék a tiéd, nála csak az enyém
Feketébb, olyan fekete, hogy már majdnem
Kék, amúgy meg sötétzöld, én tudom,
Ha átsétálok az infravörös udvaron,
A földesúr szeme sugarán, mely pásztáz
És átlát, mert nem a mellemet akarja,
Vagy az ölelésemet, csakis a csontomat.
Röntgenképet készít, miközben
Üzekedik, és kiállítja a búcsúban.
A népek meg nézik és röhögnek,
És kecskéhez hasonlítják az uraságot.

Igen, mert van szakála is, de az nem selymes,
Az szúr. Nekem meg pipacsszoknyám,
Finomabb szövetből, mint a combom
Belső felén a bőr, amibe csiganyálát,
Békabőrét törli, hogy mire hozzáérek,

Száraz, sima burkot simítsak, mint egy kígyót,
Hogy vesszen az összes lehetséges éden.

Ülök a fa tövében, apa nem jön, észbe kapok,
Hogy is tudna, hiszen tizenöt éve halott.
Itt hagyta a biciklijét, meg a lányát.
A többiről már ne is beszéljünk.
Most kéne vigyázzban állnia, hogy el ne
Kapjon a réten az úr, mert én nem tudok
Bánni az urakkal, csak nézem őket,
Mert messziről egész viccesek.

Azóta is fonom a szalmát, azt a szégyenkoszorút,
Amit megbotlott nők fejére tesznek:
Égjen az arca pokoli pírrel, ha már
Egyenesen járni nem tudott.
De ha apa jön, majd szétcsap:
Miért bántjátok a lányom?
És arannyá válik a szalma, a fű,
A máglya alattam meg a tűz,
És apa elhurcol talpig aranyban –
Libapásztorlány a kerge udvarban,
Meg halvány remény: ezúttal
Nem is szórakozott olyan jól az uraság.
Azért egy nap vissza fogok rá mosolyogni,
Akkor is, ha üvölt, akkor is, ha sír.

De miféle anyagból szőtték őt, hogy átlátható,
És változik, akár a hold? Hogy hologramfényű
Mindenféle jegyben, és sántikál, mint részeg
Ördög konstans rettenetben, úgy vezetve
Szennyes folyókhoz botorkált lelket,
Hogy istenek se tudták volna különbül?
Stoppolnom kell, a purgatóriumhoz.
Evilági kivégzésem elnapolták:
Élve megyek oda, ahol komposztgödörben
Nőnek és boldogok a rózsák.

Sose mondtad, hogy ez a tisztítóúz
A földön van, és belül emészt,
Köztes állomás két véglet között.
Illett volna felvilágosítani,
Ám lusta voltál hozzá: te is, apa,
Te is, úr. Kis betűvel, a Nagyúr
A nem ér rá. Hallgat, mint minden
Túlterhelt, elfoglalt, pocakos szobor.
Túl sok kicsiny állat mászik a testükre:
Minden apró láb nyomán megfagy bennük egy ér,
És lassan, de bizonyosan kővé válnak.